

עינינו

נבר

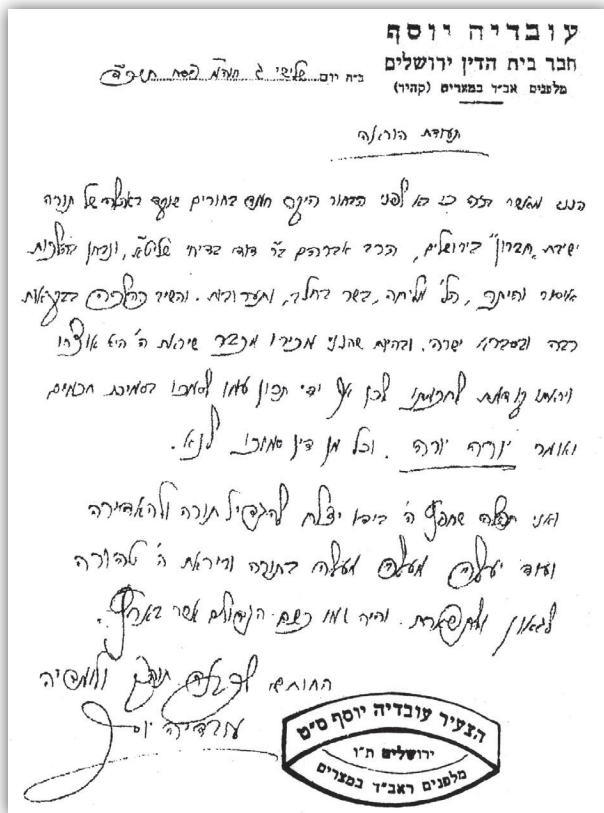
הרב אברהם בדיחי שליט"א רב מו"צ ומגיד שעור בבית המדרש ובית ההוראה יחווה דעת

אזן וחקר ותקן הרבה

הגאון רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל והקשר שהיה בינינו לבינו

המקום יתברך שמו, הניח לרבינו הצדיק והקדוש הרה"ג רבי עובדיה יוסף זצוק"ל, להתגדר בחיבור ספריו הגדולים והענקיים. הוא איזן וחקר ועשה אזניים לתורה, וסלל

מסילה ליראת ה' ולעבודת ה' יתברך שמו. ספריו כוללים את כל התורה כולה, ובהם הורה לנו את דרך ה'. נהירין היו לו שבילי התורה והיראה ודרכי עבודת ה', אשר למד בשכלו הזך והבהיר וברוח קדשו, וכן דבריהם של חכמינו ומנהגותיהם, כפי שמסרו לנו מקבלי התורה איש מפי איש.

אולם, גם לאחר שיצאו לאור ספריו של רבינו הגדול והענק, כמו לפני כן, בשיעוריו הענקיים הורה את דרך ה' לתלמידיו, דרך הלימוד בהלכה, ודרך היראה ועבודת ה' יתברך. שהרי מצוה ללמד את הבנים, ואת התלמידים שנקראים בנים, שנאמר (דברים ו' ז') ושננתם לבניך, ופירשו חז"ל בספרי (שם) אלו תלמידך [וכן פירש רש"י (שם) על פי ספרי]. וחלק מהתלמידים אף שימשו את הרב הגדול והענק. ועתה העולם

עינינו

נבת

חסר, הן בהלכה, הן באגדה, והן בעבודת ה' ויראתו.

בהיותי כבן שמונה עשרה שנה, עת למדתי בישיבת חברון בירושלים, הייתי הולך לשמוע את דרשותיו של הגאון הרב עובדיה יוסף זצוק"ל, דרשות שכללו לקחי מוסר

והלכה. הייתי צעיר לימים, ובכל פעם ופעם צמאתי יותר ויותר לשמוע את דרשותיו, ונקשרתי מאד מאד אל כבוד הרב. מידי לילה ולילה, אני ועוד כמה בחורים היינו הולכים לביתו של כבוד מורינו ורבינו, שהיה אז ברחוב חנה בירושלים, ולמדנו עמו עד אור הבוקר. לפני שחיבר את שו"ת יביע אומר, היה אומר לנו בעל פה את מה שהוא עתיד לחבר, ועוד חידושים אחרים.

והנה מעשה, שהייתי עד לו. פעם אחת מסר הרב זצוק"ל שיעור בכולל גדול באשדוד, לאחר שכבר נתן להם מראי

עמרום אבורביע
רב העיר פתח תקוה
וחבר הרבנות
פתח תקוה, רח' חיים עזר

ירושלמי שליך לילקב והמרתיק לישראל אל

התפודת הוראה

אחת התפודות הנתנה כאברך החזיק והבקי ומשולטת קב ונדי ועסיקה באורח תורה בעיון ובסברה ישרה שואל בעליו ומשייב כהלכה בפיכפוכי זכמים ה"ה אברהם בן דוד בדידלי עכ"ל

שילמד למעלה כפני בהלכות איסור והיתר וכל חלקי השולחן ערוך ודושי מש"ל ומאד מאד נהנתי ממנו על ידיעתו הברורה והצלולה ובקיאותו העצומה בכ"י היסטורי ופיקסוקי ש"ל על הכלל והשייב כהוגן וכהלכה על כל ח"י ועל כל לאו ויודע כל ח"י בש"ש ובתלמוד ובפוסקים והסביר יפה דעת מרן המזכיר ודעת הרמ"א עם נוסף כליהם הש"י וה"י וכו' וכל העלם מונעו דבר מכל פרטי הסודות אב"י וכל"ל מכל ש"ראת ה' היא אופיהו וכל מן ח"י סמוכו כ"ל

יורה יורה ידיך ידיך ורבייתך

אשר על כן הנחתי אשר יבחר בו למורה צדק וכנראה רודלי יהיה כ"י וכו' ובלוח ש"ינים במעלה צדק וישיר על פי התורה והמסורה וה' ב"ה ירחום ויגיד כוב מלכותו ויעלה מעלה בתורה ובעבודת ה' אב"י

זכראיה מהמונח באנו על החתום ב"איר התש"ב

א"י ידו מבין עם כ' פעם
יב"י כ"כ מ"א; ר"ב מ"א
אנכי כ"כ מ"א; ר"ב מ"א
אנכי כ"כ מ"א; ר"ב מ"א
אנכי כ"כ מ"א; ר"ב מ"א

עמרום אבורביע
רב העיר
וחבר הרבנות
הראשית
פתח תקוה

העיר עובדיה יוסף ט"ס
ירושלים ת"י
מלגים ראביד בספרים

עינינו

נברת

מקומות, שבוע לפני כן. והנה באמצע השיעור עמד אברך אחד, הנראה תלמיד חכם חריף ובקי, ואמר לרב, דברי הרב הם היפך דעת מרן בשולחן ערוך חושן משפט. שאלו הרב, מה אומר מרן, ואותו אברך ציטט מילה במילה את דברי מרן בשולחן ערוך. הרב בענותנותו

ובתורתו יהגה יומם ולילה

אמר לו, נכון, ירד מהבמה, ישב ושם את ידו על מצחו בערך כשבע דקות, כשכולם ממתנינים ומצפים לראות מה יהיה. לפתע קם הרב ממקומו ואמר, כעת עברתי על כל דברי מרן בשולחן ערוך חושן משפט, והנה מרן כתב כך וכך. הרב ציטט את לשון מרן, בתוספת כמה מילים שהאברך החסיר אותן, ואז המשיך את השיעור וכולם שמחו.

בגמר השיעור, הצטרפנו לרכב של כבוד הרב זצוק"ל בדרכו לירושלים. שאלתי אותו, ילמדנו רבינו, כיצד אפשר לחדד את הזיכרון. ואמר לי, שהזיכרון היא מתנה משמים, ואצלו זהו משהו מיוחד, תכונה מיוחדת.

יהי רצון שנוכל להמשיך בדרכו, וה' יפתח ליבנו ולב כל עמו ישראל בתלמוד תורתו, אמן כן יהי רצון.

רעז